

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 14C/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918203541
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Bičová
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7918203541.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Dianou Bičovou v spore žalobcov: X/ S. U., T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XX/X, XXX XX Y. X., X/ I.. Q. U., T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XX/X, XXX XX Y. X., X/ I.. I. U., , T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XX/X, XXX XX Y. X., X/ C. U., T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XX/X, XXX XX Y. X., maloletí žalovaní v 2. a 3. rade zastúpení zákonným F. C. U., T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XX/X, XXX XX Y. X., všetci žalobcovia zastúpení JUDr. Alexander Parajos, advokát so sídlom Skladná 23/64, Košice, proti žalovaným: X/ N. R., T.. XX.XX.XXXX, H. C. Š. XXX/XA, XXX XX Y. X., X/ Z. - G. C., Z..G., G. G. S.R. M. X, XXX XX H., V.: XX XXX XXX, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť spoločne a nerozdielne:

- žalobkyni v 1. rade sumu vo výške 25.000,- Eur
- žalobcovi v 2. rade sumu vo výške 25.000,- Eur
- žalobcovi v 3. rade sumu vo výške 25.000,- Eur
- žalobcovi v 4. rade sumu vo výške 30.000,- Eur

to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia ktoréhokoľvek z nich zaniká druhému žalovanému povinnosť plniť.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcom v I. až 4. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 06.08.2018 domáhali, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 30.000,- eur, žalobcovi v 2. rade sumu 30.000,- eur, žalobcovi v 3. rade sumu 30.000,- eur, žalobcovi v 4. rade sumu 50.000,- eur a nahradiť im trovy konania.

2. Žalobu odôvodnili tým, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 27.07.2017, sp. zn.: 5T/134/2016-549 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.04.2018, sp. zn.: 4To/97/2017, bol žalovaný v 1. rade uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona. V dôsledku trestného činu žalovaného v 1. rade prišli žalobkyňa v 1. rade, žalobcovia v 2. a 3. rade o svojho matku a žalobca v 4. rade o svoju manželku.

3. Úmrtím neb. Y. U. došlo k závažnému zásahu do práva žalobcov v 1. až 4. rade na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda do emocionálnej sféry pozostalých žalobcov v 1. až 4. rade, pričom ujma, ktorá im bola týmto zásahom spôsobená je nenapraviteľná, neodstrániteľná a trvalá a bude ich sprevádzať celý život. V dôsledku protiprávneho konania žalovaného v 1. rade stratili žalobcovia v 1. až 3. rade svoju matku a žalobca v 4. rade svoju manželku, a teda navždy stratili možnosť

rozvíjať citové a rodinné väzby so svojou najbližšou rodinou, čím utrpeli žalobcovia v 1. až 4. rade bez akýchkoľvek pochybností veľkú citovú ujmu a nepochybne došlo tak k závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti pozostalých žalobcov v 1. až 4. rade spočívajúcom v zásadnom, nezvratnom a trvalom obmedzení ich súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť namieste. Žalovaný v 1. rade ako vodič motorového vozidla, je osobou, ktorá priamo svojím konaním zasiahla do osobnostných práv pozostalých žalobcov v 1. až 4. rade a zodpovedá tak za spôsobenú nemajetkovú ujmu podľa § 16 Občianskeho zákonníka. Motorové vozidlo, ktoré v čase dopravnej nehody viedol žalovaný v 1. rade bolo v čase vzniku nemajetkovej ujmy pozostalých žalobcov v 1. až 4. rade povinne zmluvne poistené u žalovaného v 2. rade Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. a to poisťovňou č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Povinnosť nahradiť spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu má teda nielen žalovaný v 1. rade ale aj žalovaný v 2. rade ako poisťovateľ. Pozostali žalobcovia v 1. až 4. rade majú pritom podľa § 15 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) právo domáhať sa náhrady priamo aj proti žalovanému v 2. rade ako poisťovateľovi.

4. Podľa žalobcov žalovaný nárok, nemajetková ujma spočívajúca v neoprávnenom zásahu do osobnostných práv blízkej osoby pozostalej po obeti dopravnej nehody, je predmetom povinného zmluvného poistenia, ako jeho rozsah ustanovuje § 4 ods. 2 zákona o PZP. Zákon o PZP pritom ustanovuje, že poistený má právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodeným škodu na zdraví a náklady pri usmrtení. Ďalej však zákon o PZP tento pojem „škody“ nedefinuje a preto je nutné ho osobitne vyložiť s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä s prihliadnutím na účel zákona o PZP, a v súvislosti s komunitárnym právom Európskej únie, ktoré bolo príčinou prijatia tohto právneho predpisu do právneho poriadku Slovenskej republiky. Povinné zmluvné poistenie, ako je obsahom zákonného predpisu č. 381/2001 Z.z., je nástrojom na ochranu oprávnených nárokov poškodených pred nežiaducimi následkami prevádzky motorových vozidiel, ako aj nástrojom na ochranu škodcov pred neprímeraným rizikom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Účel zákonných ustanovení o povinnom zmluvnom poistení je pritom vymedzený sekundárnym právom Európskej únie, najmä článkom 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článkom 1 ods. 1 a 2 smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a článkom 1 prvého odseku smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Uvedené smernice Rady, ako nástroje komunitárneho práva, majú v zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“) tzv. „nepriamu záväznosť“, čo znamená, že súd je povinný pri uplatnení vnútroštátneho práva a najmä ustanovení právnej úpravy osobitne prijatej s cieľom vykonania požiadaviek smernice vykladať vnútroštátne právo v maximálnej možnej miere vo svetle znenia a účelu predmetnej smernice na dosiahnutie smernicou sledovaného cieľa (M. F. XX. B. XXXX, Z.-G. Z. Z. H., X.-XXX/XX, F. G.. X-XXXX, H. XX, Z. F. X. B. XXXX, C. Z. V., X.-XXX/XX Z.Ž. X.-XXX/XX, F. G.. X-XXXX, H. XXX). Výkladom citovaných smerníc o rozsahu povinného zmluvného poistenia, aký má byť vnútroštátnou právnou úpravou zabezpečený, sa pritom priamo zaoberal ESD vo svojom rozsudku z 24. októbra 2013, Haasová, C22/12. Vo výroku tohto rozsudku bolo pritom jednoznačne konštatované, že vnútroštátna právna úprava má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy, ak vnútroštátny právny poriadok právo na náhradu takéhoto nároku z dopravnej nehody poskytuje poškodeným. ESD sa takisto zaoberal tým, ako je potrebné vykladať znenie uvedených smerníc a na ich základe prijatých vnútroštátnych predpisov, pokiaľ ide o pojem „škody na zdraví“.

5. Keďže rôzne jazykové verzie článku 1 ods. 1 druhej smernice v podstate používajú pojem „ujma na zdraví“, ako aj pojem „osobná ujma“, treba sa sústrediť na štruktúru a účel týchto ustanovení a smernice. V tejto súvislosti treba uviesť, že tieto pojmy dopĺňajú pojem „škoda na majetku“, a pripomenúť, že uvedené ustanovenia a smernica sa snažia najmä o posilnenie ochrany obetí. Za týchto okolností treba uplatniť extenzívny výklad uvedených pojmov, ktorý je uvedený v bode 47 tohto rozsudku. V dôsledku toho medzi škody, ktoré sa musia nahradiť v súlade s prvou, druhou a treťou smernicou, patrí nemajetková ujma, ktorej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore." (bod 49, 50 rozsudku Haasová, C-22/12)

Pokiaľ ide o okruh osôb, na ktorých ochranu má byť vnútroštátne právo zamerané, rozsudok uvádza, že „na základe žiadneho ustanovenia v prvej, druhej ani tretej smernici nemožno dospieť k záveru, že normotvorca Únie si želal zúžiť ochranu zaručenú týmito smernicami len na osoby, ktoré sa

primo zúčastnili na škodovej udalosti. Členské štáty teda majú zaručiť, aby náhrada škody podľa ich vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci osôb, ktoré sa stali obeťami dopravnej nehody, bola krytá povinným poistením v určitých minimálnych sumách určených v článku 1 ods. 2 druhej smernice." (bod 54, 55 rozsudku Haasová, C-22/12).

6. Vzhľadom na vyššie uvedené sú žalobcovia toho názoru, že citované zákonné ustanovenia zákona o PZP je potrebné vykladať „eurokonformne“, v súlade s komunitárnym právom, na základe ktorého bol zákon prijatý, a vo svetle uvedenej rozhodovacej činnosti ESD ako aj vo svetle aktuálnej rozhodovacej činnosti súdov v Slovenskej republike tak, že ich nemajetková ujma je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu, ktoré bolo uzatvorené s žalovaným v 2. rade.

7. V súvislosti s uplatnenou výškou náhrady nemajetkovej poukázali jednak na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá ujma je nenapraviteľná a bude sprevádzať pozostalých žalobcov v 1. až 4. rade po celý zvyšok ich života a jednak aj na samotné okolnosti prípadu a to najmä hrubé porušenie viacerých dôležitých povinností žalovaným v rade 1. rade, ktoré viedli k tragickej dopravnej nehode a zapríčinili stratu najbližšej osoby pre pozostalých žalobcov v 1. až 4. rade.

8. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 10.09.2018 uviedol, že uplatnený nárok v celom rozsahu uznáva.

9. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení zo dňa 04.09.2018, doručenom súdu dňa 10.09.2018, s podanou žalobou vyjadrila svoj nesúhlas, namietala svoju pasívnu legitímáciu pre toto konanie, nakoľko nie je nositeľom povinnosti ktorej splnenia sa žalobcovia podanou žalobou v konaní domáhajú, nárok žalobcov považuje za nedôvodný a nepreukázaný a ako taký ho v celom rozsahu rozporuje.

Žalovaná v 2. rade eviduje v poisťotechnickom systéme hlásenie škodovej udalosti zo dňa 16.08.2016 a to dopravnej nehody F. S. XX.XX.XXXX T. R. O. D. I. Y. X., na ktorej bolo účastné motorové vozidlo továrenskej zn. VW Passat, evidenčné číslo U. XXXCE, ktoré viedol D. N. R..

Žalovaná v 2. rade poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla resp. rozsah a podmienky tejto zodpovednosti sú upravené zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých a žalovaná v 2. rade je povinná spravovať sa pri vysporiadaní nárokov poškodených z poisťovej udalosti predmetným zákonom. Ako vyplýva nielen z názvu daného všeobecne záväzného právneho predpisu, ale aj z jeho celého obsahu, predmetné povinné zmluvné poistenie kryje konkrétne nároky z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné prípadné nároky.

Nie je, podľa nej, možné stotožniť právo na náhradu škody (napr. na zdraví) a právo na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby (dotýkajúcej sa napr. zdravia) a obdobne nie je možné subsumovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniknutý z dôvodu neoprávneného zásahu do tzv. osobnostných práv pod pojem "škoda na zdraví" uvedený v § 4 ods. 2 písmeno a) zákona č. 381/2001 Z. z.

Nárok uplatnený žalobou žalovaná v 2. rade rozporovala i s poukazom na tú skutočnosť, že povinnosť poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka je subjektívne spätá s tým, kto sa zásahu do týchto práv iného dopustil a jedná sa preto o výlučne osobnú povinnosť tohto subjektu, ktorá neprechádza na ďalšiu osobu. Občiansky zákonník ani nemá ustanovenie, ktoré by umožňovalo prípadný prechod tejto povinnosti na ďalšiu osobu ako osobu povinnú z tohto hmotnoprávneho vzťahu, z čoho teda vyplýva, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv je v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nositeľom hmotnoprávnej povinnosti ten subjekt, ktorý neoprávnený zásah do osobnostných práv spôsobil.

Žalovaná v 2. rade je len účastníkom poisťového vzťahu z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzatvoreného medzi ňou a prevádzkovateľom vozidla, pričom je nepochybné, že sama do osobnostných práv žalobcov nezasiahla, a preto ani z tohto dôvodu nie je daná jej pasívna legitímácia pre toto konanie.

Okrem vznesenej námietky absencie pasívnej legitímácie žalovanej v 2. rade v spore, žalovaná v 2. rade namietala aj výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú žalobcovia v 1. až 4. rade požadovali celkom vo výške 140.000,- Eur, t.j. po 30.000,- Eur pre každého zo žalobcov v 1. až 3. rade a 50.000,- Eur pre žalobcu v 4. rade, túto považuje predovšetkým za neodôvodnenú, ako aj neadekvátnu, neprimerane vysokú a neopodstatnenú.

10. V písomnom vyjadrení zo dňa 09.11.2018, doručenom súdu dňa 15.11.2018, žalovaná v 2. rade oznámila súdu, že v predmetnom konaní majú žalovaní v 1. a 2. rade postavenie samostatných spoločníkov.

11. Vo vyjadrení zo dňa 10.09.2021 žalovaná v 2. rade okrem iného poukázala na to, že jedným z porovnávacích referenčných rámcov pri určení výšky nemajetkovej ujmy by mal byť zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov, resp. v súčasnosti platný zákon č. 274/2017 Z.z.

12. Písomným podaním zo dňa 29.8.2021, doručenom súdu dňa 30.8.2021, žalobcovia predložili súdu návrh na uzatvorenie súdneho zmiernu. Oznamením zo dňa 06.09.2021, doručenom súdu dňa 08.09.2021, žalovaný v 2. rade k uzatvoreniu súdneho zmiernu nepristúpil.

13. Z úmrtného listu zo dňa 11.8.2016 (č.l.9 spisu) súd zistil, že neb. Y. U., T. XX.X.XXXX F. S. XX.XX.XXXX.

14. Z rodného listu zo dňa X.XX.XXXX (Č..W.. XX G.) G. F., Ž. S. U. G. T. S. XX.XX.XXXX I. Y. U., T. XX.XX.XXXX Z. C. U., T. XX.XX.XXXX.

15. Z rodného listu zo dňa X.XX.XXXX (Č..W.. XX G.) G. F., Ž. I. U. G. T. S. XX.XX.XXXX I. Y. U., T. XX.XX.XXXX Z. C. U., T. XX.XX.XXXX.

16. Z oznámenia o narodení F. S. XX.XX.XXXX (Č..W.. XX G.) G. F., Ž. Q. U.Ó. G. T. S. XX.XX.XXXX I. Y. U., T. XX.XX.XXXX Z. C. U., T. XX.XX.XXXX.

17. Z oznámenia o uzavretí manželstva F. S. XX.XX.XXXX (Č..W.. XX G.) G. F., Ž. Y. I., T. XX.XX.XXXX Z. C. U., T. XX.XX.XXXX O. S. XX.XX.XXXX I..

18. Z hlásenia poisťnej udalosti zo dňa 16.08.2016 (č.l. 35 spisu) súd okrem iného zistil, že dňa 06.08.2016 došlo k dopravnej nehode T. R. O. D. I. Y. X., na ktorej bolo účastné motorové vozidlo továrrenskej zn. VW Passat, evidenčné číslo U. XXXCE, Y. D. D. N. R. G. Č. C. F. XXXXXXXXXXX/XXXXX.

19. Súd v predmetnej veci v zmysle § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pojednával dňa 14.09.2021 v neprítomnosti žalovaného v 1. rade, ktorý svoju neúčast ospravedlnil písomným podaním doručeným súdu dňa 06.09.2021 a súhlasil s tým, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti.

20. Súd vykonal dokazovanie vypočutím žalobcov v 1., 2. a 4. rade, pripojeným trestným spisom spisová značka 5T/134/206, ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

21. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/97/2017 zo dňa 11.4.2018 bol rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 5T/134/2016 zo dňa 27.07.2017 vo výroku o treste na základe odvolania obžalovaného zrušený a obžalovanému N. R. súd uložil podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre účely výkonu uloženého trestu odňatia slobody ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Okresným súdom Trebišov mu bol uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkých druhov na doživotie, ktorý krajský súd ponechal v platnosti.

Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4To/97/2017 - 613 zo dňa 11.4.2018 je zrejmé, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 5T/134/2016 zo dňa 27.7.2017, bol obžalovaný N. R. uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 6. 8. 2016 v čase okolo 09:00 hod. viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil návykovou látkou, osobné motorové vozidlo značky D. C., J. Č. U.- XXX X. C. O. R. D. I. Y. X., v smere od kruhového objazdu do centra mesta, kde po prejdení mierne ľavotočivej zákruty neprispôsobil rýchlosť svojej jazdy, zišiel vozidlom vpravo mimo vozovku, následne cez obrubník na pravej strane krajnice cesty vyšiel na chodník, kde prednou časťou vozidla narazil do chodcov stojacich na chodníku, a to Y. U. U., ktorá v dôsledku nárazu utrpela drvivé poranenia hlavy, lebky a mozgu na následky ktorých zranení na mieste podľahla, I. D., ktorá v dôsledku nárazu utrpela zranenia, a to zlomeninu oblúka druhého krčného stavca, zlomeninu krížovej kosti s posunom, zlomeninu horného i dolného ramena lonovej kosti panvy, zlomeninu 6-10 rebra vpravo, zlomeninu oblúka sedacej kosti, zlomeninu priečneho výbežku piateho driekového stavca a ďalšie tržnozmliažené rany a odreniny končatín a tváre s dobou liečenia nad 3 mesiace a následne prešiel so svojím vozidlom na ľavú stranu uvedenej ulice, kde pri predajni T. T. O. R. Č.. XX prednou časťou vozidla narazil do ľavej prednej časti na krajnici odstaveného osobného motorového vozidla zn. Q. G., J. Č.. U. XXX X., ktoré v dôsledku nárazu narazilo do za ním zaparkovaného osobného motorového vozidla zn. Q. H., J. Č.. U. XXX X. a to v dôsledku nárazu narazilo do ďalšieho odstaveného osobného motorového vozidla zn. B. Z. X., J. Č.. U. XXX X., pričom následne vykonanou dychovou skúškou dňa 6. 8. 2016 v čase o 09,25 hod. bola zistená hodnota 0,80 mg/l koncentráту alkoholu v dychu, čo je v prepočte 1,67 promile etanolu v krvi.

22. Žalobkyňa v prvom rade súdu uviedla, že s matkou mala dobrý vzťah a chýba jej dodnes. Matka bola starostlivá, pomáhala jej, podporovala ju v súťažiach, rozprávala sa s ňou o škole, o živote. V čase nehody navštevovala deviaty ročník základnej školy a následne získala stredoškolské vzdelanie s maturitou. V súčasnosti si hľadá prácu a stále žije v spoločnej domácnosti s otcom. Okrem citovej ujmy po strate matky nastala v ich živote veľká zmena, nakoľko otec stále pracoval, upratoval, staral sa o domácnosť a poskytoval im starostlivosť, staral sa o všetkých tak, aby im neušlo detstvo. Bolo to pre nich ťažšie aj v otázke zaobstarania výživy, nakoľko ju zabezpečoval len otec, ktorý musel okrem práce a starania sa o výchovu a výživu detí sa starať aj o domácnosť.

Žalobkyňa v prvom rade sa počas výsluchu rozplakala a uviedla, že je pre ňu stále ťažké vyjadrovať sa k predmetu výsluchu.

23. Žalobca v druhom rade uviedol, že jeho život sa po smrti matky zmenil. Mama mu chýba, chýba mu jej láska, starostlivosť a pomoc. Ich život sa po smrti matky veľmi zmenil, nakoľko otec mal na starosti toho veľa, stará sa o nich a zabezpečuje im výživu. Robí všetko pre to, aby domácnosť normálne fungovala.

24. Súd vzhľadom na predmet konania a vek maloletého žalobcu v 3. rade upustil od jeho výsluchu, nakoľko tento počas pojednávania plakal.

25. Žalobca v štvrtom rade uviedol, že po smrti manželky je sám, nemá partnerku a všetko robí pre to, aby sa deti cítili lepšie a aby nepostrádali to, že nemajú matku. Keď zomrela, nevedel, čo má robiť, nakoľko nemal prácu a musel sa postarať o deti. S hľadaním práce to bolo ťažké, nakoľko by musel odchádzať skoro ráno z domu, pričom sa však musí starať aj o deti. Čo sa týka zmeny materiálnych pomerov v domácnosti, tak na dovolenke neboli už 5 rokov od jej smrti, všetky finančné prostriedky idú na deti. S manželkou mali šťastné manželstvo a nemali žiadne starosti, chodili na dovolenky do Maďarska a to nielen na víkendy, ale aj na dlhšiu dobu. V čase nehody bol zamestnaný v rámci projektu. Čo sa týka zárobkových pomerov uviedol, že o finančné záležitosti sa až do smrti manželky nestaral, pričom všetky peniaze odovzdával manželke. Zarábala zhruba 430,- eur mesačne, jeho manželka bola minimálne 3 roky zamestnaná ako koordinátorka v rámci Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, avšak nevedel uviesť presnú sumu, ktorú zarábala. Po smrti manželky je poberateľom vdoveckého dôchodku a sirotských dôchodkov.

26. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že právny základ nároku vo vzťahu k všetkým štyrom žalobcom je daný. Pokiaľ ide o samotnú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ponecháva rozhodnutie na konajúcom súde. Napriek tomu, že výpoveď žalobcov nebola slovne obsiahla, je potrebné si uvedomiť povahu daného nároku, a teda, že nejde o nárok titulom náhrady škody, ale je to ujma, ktorá sa ťažko popisuje.

27. Poverená zamestnankyňa žalovaného v druhom rade uviedla, že má za to, že ani vykonaným dokazovaním nebola preukázaná dôvodnosť žalobcov na požadované výšky uplatňovanej nemajetkovej ujmy a túto považuje za neodôvodnenú a nepreukázanú. Nespochybňuje to, že strata manželky a matky je vážny zásah do osobnostných práv, avšak má za to, že suma, ktorá je požadovaná nebola žiadnym spôsobom riadne odôvodnená. Pridružuje sa písomným vyjadrení a zároveň poukazuje aj na zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, v ktorom je limitovaná výška prípadnej nemajetkovej ujmy. Uviedla, že nebolo preukázané, že by nejakým spôsobom došlo k zmene vo finančnej sfére žalobcov v prvom až štvrtom rade a nebolo preukázané, že by došlo k psychickým ujмам s potrebou riešenia zdravotného stavu.

28. Na základe takto zisteného skutkového stavu, súd právne uzatvára:

29. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

30. Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v

peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

31. Podľa § 19 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

32. Takáto ochrana je zakotvená aj nad rámec slovenského právneho poriadku v medzinárodných právnych dokumentoch, čo len nasvedčuje závažnosti spoločenského záujmu chrániť takéto osobnostné práva fyzickej osoby.

33. Právo na súkromie je zakotvené v článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v oznámení FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb.) v zmysle ktorého, má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

34. Podľa článku 17 ods. 1, 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (vyhl. č. 120/1976 Zb.) nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie, ani útokom na svoju česť a povesť, pričom má každý právo na ochranu proti takým zásahom alebo útokom.

35. Aj podľa článku 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) má každý právo na ochranu proti neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného života.

36. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb.

37. Právo na súkromie totiž zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvárať a udržiavať vzťahy s inými ľudskými bytosťami, hlavne v oblasti citovej, aby tak fyzická osoba mohla rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť.

38. Protiprávne narušenie týchto vzťahov zo strany iného predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby

39. Podľa § 4 ods. 1 Zákona 381/2001 Z.z. povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

40. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zákona 381/2011 Z.z., poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

41. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vozidlom, ktoré riadil žalovaný v prvom rade došlo hrubým porušením dopravných predpisov zo strany žalovaného v prvom rade k zavineniu dopravnej nehody, pri ktorej bola usmrtená matka žalobcov v prvom až treťom rade a manželka žalobcu v štvrtom rade. Rovnako nebolo sporné, že k dopravnej nehode došlo bez zavinenia osoby usmrtenej pri dopravnej nehode.

42. Vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 04.09.2018 žalovaná v 2. rade namietala nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v 2. rade v tomto spore.

43. Súd konštatuje, že pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. pojem „škoda“ je potrebné vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým po blízkej osobe usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúcich v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj z dôvodovej správy k citovanému zákonu vyplýva, že usmrtenie pri dopravnej nehode je najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode nevyvoláva nielen občianskoprávnu

zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia.

44. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12 (Q), z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 646/2015, ktorým bolo konštatované, že rozsah zodpovednosti poisťovateľa podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení kryje aj nemajetkovú ujmu v prospech blízkych osôb obetí usmrtených pri dopravnej nehode.

V ďalšom súd poukazuje hlavne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 7. 2017 sp. zn. 6 Mcdo 1/2016, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany vo veci sp. zn. 5C/351/2013 a rozsudku Krajského súdu v Nitre vo veci sp. zn. 8Co/470/2014. V bode 28 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa uvádza, že pre posúdenie otázky pasívnej legitímácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v zákone o povinnom zmluvnom poistení. Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým po blízkej osobe usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromie a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. V uvedenom rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky sa prikláňa k rozširujúcemu výkladu pojmu „škoda“ pre účely o povinnom zmluvnom poistení, ako aj k eurokonformného výkladu zo zodpovednostných smerníc.

45. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd uzatvára, že tvrdenie žalovaného v druhom rade o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie v tomto konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnej právnej úprave.

46. V prejednávanvej veci sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do ich súkromia v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 06.08.2016 v čase okolo 09.00 hod, tým, že žalovaný v prvom rade viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil návykovou látkou, osobné motorové vozidlo zn. D. C., J..Č.: U.- XXX X., C. O. R. D. I. Y. X., pričom zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej okrem iného prednou časťou vozidla narazil do chodcov stojacich na chodníku, a to do I. D. Z. Y. U., C. Y. U. v dôsledku nárazu utrpela drvivé poranenia lebky a mozgu, na následky ktorých zranení na mieste podľahla.

47. V konaní bolo nesporné, že D. N. R., žalovaný v 1. rade, na základe rozsudku Okresného súdu sp. zn. 5T/134/2016 zo dňa v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košicach sp. zn. 4To/97/2017-613 zo dňa 11.4.2018 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a), ods. 4 s použitím § 138 písm. h) Trestného zákona.

48. Za spôsobenú škodu zodpovedá poistený prevádzkovateľ motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka, respektíve poistený vodič podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Prevádzkovateľ vozidla mal v čase škodovej udalosti uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. v platnom znení v spoločnosti žalovanej v 2. rade, t.j. Allianz Slovenská poisťovňa, číslo poistnej zmluvy XXXXXXXXXXXX/XXXXX. Priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi je daný podľa § 15 zákona číslo 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení.

49. Pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa XX.XX.XXXX S. Y. Ú. Y. U., matky žalobcov v 1. až 3. rade a manželky žalobcu v 4. rade.

50. Zo znenia § 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že fyzická osoba má právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi, príbuznými a rešpektovanie súkromného, teda aj rodinného života, musí zahŕňať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka fyzickej osobe dotknutej v osobnostnej sfére dáva mimo iného právo požadovať z tohto dôvodu zodpovedajúce zadosťučinenie a to morálne, prípadne i majetkové a to v primeranom rozsahu s prihliadnutím na závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Určenie výšky zadosťučinenia v peniazoch sa preto stalo predmetom voľného uváženia súdu. Súd pritom musí vychádzať z plne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

51. V zmysle § 13 Občianskeho zákonníka majú dotknuté osoby v prípade neoprávneného zásahu nárok sa v prvom rade domáhať zdržania neoprávnených zásahov, následne odstránenia následkov neoprávneného zásahu a poskytnutia primeraného zadosťučinenia. Návrh na priznanie primeraného zadosťučinenia sleduje priznanie satisfakcie fyzickej osoby, ktorej osobnostné právo bolo porušené so zreteľom na to, že zásah nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Satisfakcia prichádza do úvahy v prvom rade v podobe morálnej, napríklad ospravedlnenia. Nárok na priznanie finančnej satisfakcie - náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy len vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vychádzať, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu.

52. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy je možné odvodiť len zo všeobecných kritérií stanovených v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorými sú závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

53. Právny poriadok Slovenskej republiky doposiaľ nešpecifikoval druhy, či stupne závažnosti ujmy a nepriradil k nim konkrétnu paušálnu sumu predstavujúcu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto súd pri určení konkrétnej výšky náhrady vychádzal jednak zo všeobecných zákonných kritérií s prihliadnutím na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky.

54. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, nakoľko zákon neustanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Preto súd musí prihliadať okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale aj k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku. Vodiacimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia ja atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie. Výška náhrady nemajetkovej ujmy musí tiež odrážať všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Judikatúra súdov v oblasti ochrany osobnosti sa zhoduje na primárnom význame vyrovnávacieho charakteru náhrady nemajetkovej ujmy, respektíve zmiernení nepriaznivého následku neoprávneného zásah

55. Na kritérium primeranosti priznávanej peňažnej satisfakcie, priamo úmerne zodpovedá aplikácia statusu obeť. Podľa článku 34 Dohovoru o ľudských právach, ktorú objasnil Európsky súd pre ľudské práva v prípade Scordino proti Taliansku v Rozhodnutí zo dňa 06.03.2007 číslo 43662/98, ako aj v prípade Stanková verus Slovenská republika v rozhodnutí zo dňa 09.10.2017, sťažnosť číslo 7205/02. Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že pokiaľ má náprava kompenzačný charakter, jej výška nemusí byť rovnaká ako by priznal súd v porovnateľných prípadoch, nesmie však byť zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu, pričom pri posudzovaní tejto primeranosti je potrebné zohľadňovať aj životnú úroveň v danej krajine a tiež to, či priznaná suma nevybočuje z právnej tradície v danej krajine, ako aj to, ako rýchlo sa jej sťažovateľ domohol. Ústavný súd Českej republiky konštatoval, že pri stanovení výšky čiastky relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality, tiež spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch (I. ÚS 2844/14).

56. Súd pri svojom rozhodovaní ďalej vychádzal a porovnával aj úpravu v zákone č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní obetí násilných trestných činov (v súčasnosti je platný a účinný zákon č. 274/2017 Z.z. § 12 ods. 2), kde v § 5 ods. 1 tohto zákona je uvedené, že ak bola trestným činom spôsobená smrť blízkej osoby, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, ktorá ku dňu 06.08.2016 predstavovala sumu 405,- eur, teda 50-násobok predstavoval sumu 20.250,- Eur a ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavovala sumu 623,- eur, teda 50-násobok predstavoval sumu 31.150,- eur.

57. Súdu je zrejmé, že žiadna priznaná náhrada nemajetkovej ujmy Nikdy nemôže nahradiť stratu matky a manželky, jej úlohou je len pozostalým zmierniť následky tejto negatívnej ujmy. Jedná sa o primeranú, nie však úplnú náhradu, keď zásah do rodinného a súkromného života žalobcu sa objektívne nedá vyčíslieť. Nemajetková ujma slúži len na zmiernenie citovej ujmy, ktorú žalobcovia utrpeli. Nečakaným šokujúcim úmrtím matky a manželky žalobcov došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv, do

práva na súkromie a rodinný život, pričom tento následok je nereparovateľný. Pri úmrtí nemôže žiadne zadosťučinenie odčiniť vzniknutú ujmu, ktorá má absolútny charakter.

58. Podľa ustálenej súdnej praxe bola preto daná aplikácia ustanovenia § 11 a 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súčasťou súkromného života je nepochybne aj rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými, a preto rešpektovanie súkromného, teda aj rodinného života musí zahŕňať právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Zavinená smrť blízkej osoby preto môže vzhľadom k vzájomným úzkym a pevným sociálnym, morálnym a citovým väzbám predstavovať natoľko závažnú nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a naplnenie osobnosti pozostaleho, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť, či vážnosť spoločnosti (Nález Ústavného súdu Českej republiky PL ÚS 16/04 zo 04.05.2005).

59. Strata blízkej osoby je pre každého človeka tou najväčšou stratou, s ktorou sa môže vo svojom živote stretnúť, preto šokujúca smrť matky a manželky žalobcov predstavuje udalosť mimoriadnu s nenapraviteľným následkom, v prípade ktorej je morálna satisfakcia z hľadiska zadosťučinenia nepostačujúca. Základnými kritériami určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti sú závažnosť vzniknutej ujmy ako aj okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. V dôsledku neoprávneného zásahu odsúdeného došlo v danom prípade k násilnému prerhnutiu rodinných a citových väzieb vyplývajúcich predovšetkým z intenzity vzťahu so zomrelou. Táto intenzita bola daná tým, že žalobcovia stratili matku a manželku. Okrem psychickej bolesti, ktorá v prípade straty veľmi blízkeho človeka je často vnímaná ako neznesiteľná fyzická, obmedzujúca aktivity pozostalých, sú žalobcovia zasiahnutí stratou osoby, ktorej nezastupiteľným poslaním bolo upevňovanie a pozitívne rozvíjanie citových vzťahov, dávanie lásky i poslania, ktoré ovplyvnia celý budúci život človeka. Strata matky predstavuje nenávratnú deštrukciu medziľudských väzieb vytvárajúcich základ rodinného života. Následkom toho je zmena plne fungujúcej rodiny s deťmi na neúplnú rodinu navždy strádajúcu v jednotlivých oblastiach rodinného života, ovplyvňujúcu tiež sebarealizáciu pozostalých členov rodiny.

60. Pri stanovení výšky peňažnej satisfakcie súd vychádzal zo životnej situácie v akej sa nachádzali žalobcovia v čase smrti nebohej Y. U.Ó., ktorá bola milujúcou matkou žalobcov v prvom až treťom rade a manželkou žalobcu vo štvrtom rade, a teda zastávala dominantné miesto v rodine. Žalobcovia tvorili so zosnulou veľmi harmonickú a konzistentnú rodinu, ktorú spájalo spoločné rodinné šťastie a láska. Rovnako je vo výške nemajetkovej ujmy zohľadnená celoživotná psychická ujma žalobcov, keďže vzťah nebohej k žalobcom a žalobcov k nebohej sa vyznačoval vysokou ústretovosťou, sústavným záujmom o ich záležitosti, nenahraditeľnou pohodou v ich rodine a presvedčením o trvalosti tohto vzťahu. Takéto pocity priaznivej rodinnej atmosféry mohli vzniknúť a pretrvávajúť len za života nebohej Y. U., ktorá je pre žalobcov v prvom až treťom rade matkou so statusom nenahraditeľnosti.

Súd pri určení výšky peňažnej satisfakcie vychádzal z vyššie uvedených skutočností, ako aj z posúdenia stupňa intenzity tragických udalostí. Sú rôzne tragické situácie, pri ktorých dôjde k nečakanému úmrtiu osoby ktorá k niekomu patrila. Zároveň prihliadol aj na úpravu v zákone č. 215/1996 Z.z. o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, kde v § 5 ods. 1 tohto zákona je uvedené, že ak bola trestným činom spôsobená smrť blízkej osoby, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, ktorá ku dňu 06.08.2016 predstavovala sumu 405,- eur, teda 50-násobok predstavoval sumu 20.250,- Eur a ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavovala sumu 623,- eur, teda 50-násobok predstavoval sumu 31.150,- eur.

61. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd priznal pre žalobcov v prvom až treťom rade výšku peňažnej satisfakcie po 25.000,- eur pre každého z nich a žalobcovi v štvrtom rade priznal výšku peňažnej satisfakcie v sume 30.000,- eur vzhľadom na to, že v zlomku sekundy zostal sám na starostlivosť, výchovu a zodpovednosť k trom maloletým deťom. Pri jej stanovení vychádzal aj zo súdnej praxe, keď sa oboznámil s inými právoplatnými rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky v obdobných kauzách (konanie vo veci Okresného súdu Košice II sp. zn. 36C/35/2012, konanie vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4C/119/2014, konanie vo veci Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5C/351/2013 a iné).

62. V prevyšujúcej časti žalobcami uplatnenej sumy súd nárok zamietol.

63. Ako je zrejmé z vyššie citovaných právnych úprav, zákonná povinnosť uhradiť nemajetkovú ujmu žalobcom vyplýva pre oboch žalovaných a vzhľadom k povahe záväzku súd uložil obom žalovaným povinnosť uhradiť ujmu pre žalobcov spoločne a nerozdielne, tak že plnením záväzku niektorým zo žalovaných zaniká druhému žalovanému v rozsahu tohto plnenia povinnosť dlh splácať.

64. S poukazom na to, že v tomto prípade výška plnenia závisela od voľnej úvahy súdu, súd aplikoval zákonné ustanovenie § 255 ods. 1 CSP pri rozhodovaní o trovách konania a žalobcom v 1. až 4. rade priznal vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

65. Rozsudok bol v zmysle § 223 ods. 3 CSP vyhotovený v predĺženej lehote so súhlasom predsedu Okresného súdu Trebišov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods. 1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.